

semblances

La Gna Maria Falsina va ser infermera des del 1946 fins el 1969

Vaig arribar a l'Hospital l'any 1946, i aquella mateixa setmana es va començar amb el que en aquell moment era la Seguretat Social. Això, tant a la gent com a nosaltres, ens va venir molt de nou. Ningú no comprenia que per ser atès s'hagués de necessitar un "volant" del metge de capçalera. Jo en aquell moment estava acabant els meus estudis d'infermera, i vaig haver de compaginar-los amb la feina; i no us penseu que no em va costar suors! Recordo que hi havia dies que estava morta de son, però s'havia de treballar, perquè de feina, per als pocs que érem, n'hi havia molta. Vaig ser la primera infermera de la casa.

Era un hospital que per a nosaltres estava molt bé. Ens adaptàvem als mitjans que teníem. Però resulta que quan varen començar a venir els metges, es trobaven que no tenien res. Ni tan sols timbres o oxigen. Recordo que el Dr. Reixach deia: "Com podem operar, si ni tan sols tenim oxigen?" Tot i això, per a tots, aquesta era la nostra casa, i vivíem com una família. Sort en teníem, de les voluntàries Paquita Santaegúenia, Maria Pla i Lola Queraltó. Aquestes sí que varen començar a venir per amor a l'art. Estudiaven per a infermeres i a l'Hospital podien fer pràctiques. A les vuit del matí ja les tenia allà, i

treballaven moltíssim. Però no només elles: també els metges, i per tant, també el Dr. Enric Ribas. Aquests tenien assignada la feina de rentar l'instrumental i els guants.

Si una cosa puc dir amb satisfacció és que treballàvem molt a gust, i encara que fòssim pocs ho fèiem tot amb il·lusió, pel bé de l'Hospital, i hi posàvem tot el nostre esforç i interès. Déu n'hi do, les urgències que teníem! Generalment les atenia el Dr. Font, que havia de venir de Barcelona amb moto. Recordo que portava tot de diaris al cos per protegir-se de les baixes temperatures, però arribava mort de fred i per recuperar-se es posava una estona davant la caldera de la calefacció.

Bé, de coses en podria explicar moltes, però potser que ho deixem aquí, oi?

Actualment, l'Hospital el veig bé. Les impressions que entinc són bones, tot i que les coses "de més endins" no se saben mai. Només les saben aquells que hi són cada dia.

Unes quantes vegades hi he tingut família ingressada i sempre han marxat contents.

També hi he estat com a usuària, acompanyant la germana Mercè Torres, i sí que en el tracte que es tenia vers ella es respirava un cert aire de família, i al mateix temps de professionalitat i de competència. No podem oblidar, però, que la germana Mercè fou una persona molt estimada en aquesta casa.

El que jo anomeno "la modernització de l'hospital", tant d'aquest com de tots els altres, ha estat convenient, i tot depèn de l'orientació i la canalització que se li doni. Avançar a favor de la salut, que per a mi és avançar a favor del bé, en el respecte i la dignitat de la persona, ho considero lloable i necessari, i m'agradaria que en aquest hospital, al qual he dedi-

cat una part significativa de la meua vida, sempre fos així.

El Dr. Josep M. Reixach va treballar a l'Hospital des del 1949 fins el 1987

Vaig arribar a l'Hospital el novembre del 1949 procedent de la Maternitat, on treballava amb el Dr. Dexeus (pare), que em va fer una carta de presentació per al Dr. Plana (avi dels actuals Drs. Plana), el Sr. Estebanell i el Sr. Sagalés.

No hi havia cap servei. Només operaven el Dr. Ribas, de Barcelona, i el Dr. Font, que venia amb una Guzzi. Com que l'Hospital sempre havia estat un asil, quan vaig arribar la gent no hi tenia confiança, i havíem d'anar a atendre els parts a domicili. Ens emportàvem la taula, el material (que vaig comprar jo mateix perquè no n'hi havia), les bombones d'O₂, etc. També vaig comprar el primer *Sonicaid*.

La cosa que em feia patir més era l'anestèsia, perquè tampoc no hi havia anestesistes. Utilitzàvem l'aparell d'*Ombredanne*, que era una bola de ferro que s'obria per dalt, tenia unes esponges que impregnàvem d'èter i es graduava amb una maneta. Era molt perillós.

Els parts complicats o les cesàries, els fèiem al quiròfan, que era una galeria amb una claraboia de vidre. Un estiu, durant una cesària, com que teníem les finestres obertes se'ns va omplir de papallones atretes per la llum. De seguida s'hi va posar una tela metàl·lica.

De vegades, venien gitanos que aparcaven a fora i calia atendre'ls dins dels carros. Un cop, just el temps d'entrar a buscar l'instrumental ja s'ho havien repensat, i en sortir ens vam trobar que ja havien marxat.

A partir del moment que vam tenir la sala de parts començà a venir gent de fora, que entre les presses i els sotrats de les vies d'aquí més avall, els venia just d'arribar i parir a l'Hospital.

Les monges eren el suport de l'Hospital, ho feien tot i a totes hores. Al començament tenien prohibit d'entrar a la sala de parts, i la germana Dolores treia el braç per donar-nos l'instrumental. Això de seguida es va arreglar i aviat va venir la germana Mercè, amb qui vaig treballar fins que em vaig jubilar. També recordo una vegada que vam improvisar, juntament amb la Teresina Moya, una mena d'incubadora que era una capsa foradada amb robes i cotó fluix i un vidre a sobre. La criatura era molt petita però va tirar endavant, ja ho crec!

Havíem patit molt, però també teníem moments alegres: la revetlla de Sant Joan, la

Mare de Déu del Carme, la castanyada, Nadal... Quan recordo l'Hospital de quan vaig arribar (no de quan vaig plegar), l'imagino cavernícola, i ara veig l'actual com si fos Hollywood.

La diferència és abismal. Ja t'asseguro que si fos jove tornaria de seguida a treballar a l'Hospital.